

katechetický **VĚSTNÍK**

č. 8 Školní rok 2006/07 – duben

ŠKODA PROMARNIT COKOLIV

malé zastavení s pomocným biskupem pražským Karlem Herbstem

Mohl byste se podělit o nějakou vzpomínku z hodin náboženství?

Má-li to být vzpomínání na mou výuku, když jsem byl malý, trvala přesně jeden rok a pak ji ze školy vytlačili. Dál to bylo na rodičích. Pokud se ptáte na mé vyučování dětí, byly to stresy. Třída byla na faře, skoro plná, udržet pozornost žáků nebyla maličkost. Prvních dvacet minut bylo vždy „naostro“, vyžadovalo to dobrou přípravu, pak už se něco kreslilo a napsalo do sešitů. Když jsme byli v nejlepším, někdo zvonil, že jim umřela babička, je třeba hned domluvit pohřeb, nebo chtějí dát na mši svatou a jede jim autobus... Pak přijel pán s fekálním autem, že jede vytáhnout septik. Ani toho jsem nemohl poslat pryč. Tak to šlo stále dokolečka. Ten zlý měl úporný zájem, abych v nejlepším musel přestat a řešil jiné věci. Jak už jsem řekl: stresy, děti také nejsou andělci, bylo to náročné. Ale celkový dojem? Nádhera. Povídat si o Pánu Ježíši a seznamovat se s Ním bylo obohacením pro děti i pro mne.

Kdo byl pro vás nejlepším učitelem (a proč)?

Pan farář. Náboženství nebylo, ale on v kostele kázal, učil, a především byl přítelem všech ministrantů. Způsobil, že jsem se v sakristii a v kostele mohl cítit jako doma. Byl to dobrý vklad do mé budoucnosti.

Co považujete pro současnou dobu za nejdůležitější?

Abychom svůj vztah k Bohu neměli jen za povinnost. Pán dal ze své strany vše, co mohl, máme to dělat také tak. Každá farnost, každý kostel je místem, kde se odehrávají velké věci, kam Pán pravidelně přichází a kam spěcháme, abychom se mu stále znovu ukazovali, dotkli se ho a on nám požehnal. Je našim Přítelem. Máme si vypěstovat zdravý hlad po Bohu. Svět je krásný, ale Bůh je stokrát víc. Protože je náš národ ateistický, musíme duchovní hodnoty prožívat s velkou naléhavostí, modlit se, prosit za naši zem, jedním slovem – být horliví!!

Co byste přál katechetům do jejich služby?

Abyste pozvali Ducha Svatého do vyučování. Aby víc než výukou bylo náboženství přátelstvím s paní katechetkou, ale především s Bohem. Jen některé děti mohou čerpat z víry svých rodičů. Co ty ostatní? Ukažte jim Pána Ježíše jako nejbezpečnějšího průvodce životem a k tomu ať každá katecheze směřuje. Ať se vám učí lépe než mně, je to šance. Škoda promarnit cokoliv, co se promarnit nemá!

OBSAH čísla 8/2006-07**Téma: Církev**

- **Vzděláváme se**
Církev pro svět
- **Inspirace pro katechezi**
Církev je všeobecná
- **O křesťanství nejen černě**
Sociální sféra a daňový systém
- **Okénko rodinné katecheze**
Vyprávějme příběhy

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a pracovní listy**
Církev jako znamení
Postavy Svatého týdne
Nečekaná zpráva
Chcete být bibliotékařem?
- **Kartičky pro mše s dětmi**
4. neděle velikonoční (C)
až Slavnost Těla a Krve Páně (C)
- **Příloha PMDD**
Příprava na 3. celostátní kongres PMDD (7)

VZDĚLÁVÁME SE **Církev pro svět*****Svět, který potřebuje vykoupení***

Zprávy o stvoření, jak je můžeme číst v Písmu, různá mýtická vyprávění o vzniku světa, současné vědecké teorie o vzniku světa a jeho struktuře, tedy všechny tyto přístupy k poznání světa v jeho původu a vzniku nás ubezpečují o tom, že svět je velmi složitá záležitost. Svět jako stvoření v sobě obsahuje přesah: nebe a země, svět viditelný a svět neviditelný. Složitost světa, který je nejen bohatě vnitřně rozruzněn, ale je plný různých vztahů, voleb a rozhodnutí, které se navzájem doplňují a ovlivňují, tedy takto složitý svět můžeme popsat jako *saeculum*. Do *tohoto* světa vstupuje církev, která „je svou podstatou misionářská, protože odvozuje svůj původ z posláni Syna a z posláni Ducha Svatého podle plánu Boha Otce“ (AG 2). Vinou hříchu se svět stal nástrojem moci temnot a satana; proto Bůh poslal svého Syna, aby spasil svět: „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé, tj. za všechny“ (AG 3). Prostřednictvím Ducha Svatého tento dar vykoupení *pro svět* je přítomný a *všem* nabízený v Kristově Církvi, „která přednostně může těžit z dobrodiní spásy. Kristus si ji získal vlastní krví (Sk 20,28) a ustanovil ji za svoji spolupracovnici v univerzálním díle spásy. Kristus tak ve své církvi žije, je jejím snoubencem, působí její růst a jejím prostřednictvím naplňuje své posláni“ (*Redemptoris missio* 9).

Církev je vyvolena a poslána „ke spáse světa“

Chceme-li pochopit vztah, který existuje mezi církví a světem, je třeba mít stále na zřeteli, že mezi nimi neexistuje nějaký neutrální poměr, ale církev a svět se *skutečně* setkávají jen ve svém *uskutečňování* či *děni*: Církev je *podstatně poslána*, zatímco svět coby *saeculum se děje*, má své *dějiny*. Do dějin světa církev vstupuje a „rozvíjí se“, vydává se do děni světa, aniž by se v tomto děni ztrácela: „a pekelné mocnosti ji nepřemohou“ (Mt 16,18). V rámci misiologie zjišťujeme, že přístup církve ke světu je příliš bohatý na to, aby ho bylo možné vystihnout jediným modelem. Církev na začátku své dějinné existence ukázala svou novost: všim, co byla, byla pro svět něčím novým. Když ji společnost přijala za svou (ve 4. století), novost nebylo třeba zjevovat *ad extra*, ale *ad intra*, tedy uvnitř Božího lidu, jak můžeme pozorovat na kázáních Jana Zlatoústého (349-407). Církev ale poznala i protivenství, tj. pro Boží jméno vstupovala do konfrontačního postoje, buď v různých typech pronásledování (od prvních staletí až po současnost), nebo v náboženských válkách (např. křížové výpravy). Často je církev světem v něčem přijímána, zatímco

v jiných životních aspektech nachází lhostejnost, výsměch či odmítání. Vztah mezi světem a církví se tak stává zvláště mozaikovitým a fragmentárním. Neexistuje plná shoda mezi světem a církví, jako na druhou stranu neexistuje naprosté odmítání. Fakt je, že v dějinách církve – od protivníků sv. Pavla přes donatisty až po různé sekty v současnosti – můžeme nalézt pokusy vytvořit „čistou“, od světa zcela uchráněnou a na světě nezávislou církev. To je ovšem velmi vyhrocená představa, která ve své radikálnosti postrádá realnost, protože církev je tu *pro spásu světa*.

Laictví a světský ráz církve

2. vatikánský koncil přijal zásadní propojení světa, ve kterém se děje vykoupení, a církve, která je nástrojem vykoupení, a toto propojení nazval *laictvím*. Laictví, které má své kořeny v církvi (prostřednictvím křestního přičlenění ke Kristu, „z Božího povolání“), má jeden důležitý úkol: „v duchu evangelia a jako kvas přispívat k posvěcení světa *jaksi z nitra [světa]*“ (LG 31). Kdyby tento úkol nebyl naplňován, církev by ve svém poslání zcela zklamala, minula by se svým posláním.

Položme si nyní otázku: kdo je nositelem *laictví* v církvi? Církev má zásadně dvojí princip svého působení ve světě: je hierarchicky upořádaná a současně je do světa poslaná. Na obojím principu *svým způsobem* participuje každý věřící. *Všechny* stavy v církvi mají účast na hierarchickém i laickém principu církve. 2. vatikánský koncil cituje sv. Pavla a jeho obraz církve coby *Kristova těla*, v němž *všichni* mají účast na „jedné víře, jednom křtu, jednom Duchu ...“, a současně *každému* je dán dar, aby jím vytvářel ve světě působící tělo církve. *Všichni* věřící tedy vytvářejí dohromady jeden *chrám Ducha*, v němž *každý* má své místo. Úkol zhostit se a zodpovídat za hierarchické uspořádání církve je dán hierarchickému kněžství (v různých stupních a různých formách). Úkolem posvěcovat svět zevnitř, tedy úkolem laictví, je pověřena (početní) většina církve ve své velmi bohaté skladbě, což můžeme vystihnout obecným pojmem: *laici*. Mám starost, abychom uměli vždy dostatečně vnímat šířku i hloubku tohoto úkolu – *laictví* – a nepoměřovali ho jinými úkoly či pověřením v církvi, ale „zralým lidstvím, měřeným mírou Kristovy plnosti“ (Ef 4,13).

K zamyšlení

Celý světský ráz do světa poslané církve a úkol laictví je k zamyšlení ... Nepoměřuji laictví jen skrze hierarchické kněžství? Dovedu vnímat nutné a zdravé napětí mezi hierarchickým kněžstvím a laictvím v církvi? Není třeba tento vztah nějak očistit, uzdravit?

ThLic. Prokop Brož

INSPIRACE PRO KATECHEZI

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Církev je všeobecná

Pomůcky: glóbus, papír a fixy.

Vyprávění: Katecheta přinese glóbus a řekne dětem, že tentokrát se bude mluvit o misiích. Na africkém kontinentě ukáže na zemi, která se jmenuje Mali, a začíná vyprávět: „Dnes navštívíme zemi, která se jmenuje Mali. Tuto zemi bychom našli na západě Afriky na okraji Sahary. V Mali žije asi půl milionu Dogonů, kteří jsou velice chudí. Mají nějaké to políčko

a chovají ovce a kozy. Milují obřady, při kterých rádi tancují na chůdách. Pro tyto obyvatele je zvláštní, že jejich týden nemá sedm dní, jak tomu bývá všude jinde, ale pouze pět. Dále je pro ně typické, že se na dlouhých provazech snažejí z vysokých skal, kde hledají rozsedliny a prolákliny. Z těchto děr pak vybírají něco, co dávají do zvláštních tašek připevněných na rameni, a pak to prodávají ve městě. Co to je?“ Katecheta nechá děti hádat. Co Dogonové hledají ve skalách? Je to holubí trus! Políčka na okraji Sahary jsou neúrodná a holubí trus je vynikajícím hnojivem, které pomáhá k trochu větší úrodě. Dogonové jsou tedy hledači a prodáváči holubího trusu, výborného hnojiva. K Dogonům se dostali už také misionáři, zatím je však křesťanem pouze jeden ze sta.“

Dynamiky:

• Beseda s pozvaným hostem

Katecheta pozve mezi děti někoho, kdo se zapojil do projektu Adopce na dálku. Pozvaný host vysvětlí dětem, o co se jedná, a přinese s sebou materiály, které má od takto adoptovaného dítěte. Adoptivní rodič má k dispozici jeho životopis, fotografie, vysvědčení, dopisy, přání k Vánocům apod. Beseda může dětem lépe osvětlit, o co jde v misiích, jak žijí děti v jiných částech světa, a také je může povzbudit k větší solidaritě s těmito chudými.

• Sdělovací prostředky

Katecheta přinese papír a fixy. Vysvětlí dětem, že při hlásání evangelia jsou moc důležité sdělovací prostředky. V dřívějších dobách měli lidé k dispozici pouze svá ústa, maximálně mohli napsat dopis, který zase někdo jiný musel doručit. Dnes máme velkou výhodu v tom, že jsme obklopeni sdělovacími prostředky, které jsou důležité i pro práci v misiích. Úkolem dětí je namalovat sdělovací prostředky, které znají a které mohou pomáhat k předávání radostné zprávy. Děti malují televizi, rádio, satelit, telefon, fax, počítač a další. Katecheta se potom může děti zeptat, jestli znají i křesťanské rádio či televizi vysílající v naší zemi.

• Nauč se z paměti

Katecheta se spolu s dětmi naučí text z Markova evangelia 16,15: „Jděte do celého světa a kaďte evangelium.“ Katecheta vysvětlí, že právě toto je Boží slovo, které ve svém srdci zaslechli misionáři, a proto se vydali do světa, aby lidem vyprávěli radostnou zprávu o Ježíši.

Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Církev je katolická

Pomůcky: výkres formátu A0, psací potřeby. Literatura o světových náboženstvích.

Jedním ze znaků církve je její katolicita. Pojem „katolická“ lze výstižně nahradit slovem všeobecná. Všeobecnost je možné chápat ve dvou rovinách:

a) Církev je všeobecná, protože je plně spojená s Kristem, a má tedy plnost prostředků ke spáse, kterou má nabízet a zprostředkovávat všem lidem. Tématem katecheze k této pravdě víry bude poznání jiných světových náboženství a vztah katolické církve k nim.

b) Církev je všeobecná, protože je poslána ke všem národům všech dob a všech kultur. Zjednodušeně řečeno: má stále co říci. Její nabídka je určena všem lidem, protože Ježíš zemřel za všechny. Tématem katecheze pro tento pohled na církev jsou misie.

• Projekt „Světová náboženství“

Mladí se seznamují se světovými náboženstvími mnoha způsoby. Od vlastní zkušenosti ze setkání s představiteli některého z nich přes informace v médiích až po probírání tohoto tématu podle osnov náboženství v 9. třídě a v rámci předmětu občanská nauka v posledním ročníku ZŠ.

Seznámení se světovými náboženstvími můžeme udělat také formou vypracování projektu. Každá skupinka si vylosuje jedno světové náboženství. Doporučuji do losování zařadit islám, židovství, buddhismus a hinduismus. Následně mají mladí za úkol na tvrdý papír formátu A0 dané náboženství prezentovat. Jedná se o samostatnou práci skupinky pro kterou moderátor dodá materiály. Je možné použít zvláště učebnici náboženství pro 9. třídu *Věřit a žít*, vyd. Portál, Praha 1995, str. 22-38, nebo knihu *Odvaha k víře, díl 1 (Proč dnes věřit v Boha)*, vyd. Portál, Praha 1991. Tato práce vyžaduje určitý čas. Rozhodně se nedá vše stihnout v jedné hodině. Je vhodné, aby se v jedné hodině vysvětlilo zadání a do další hodiny (za týden) mohla skupinka na úkolu pracovat.

Při prezentaci jednotlivých náboženství dbá katecheta na to, aby mladí byli seznámeni s všeobecně platnými informacemi o daném náboženství. Na závěr všech prezentací se katecheta snaží vysvětlit, jaký je vztah církve k těmto náboženstvím. Především je třeba zdůraznit:

- **židovství** – jedná se o Bohem vyvolený národ, ze kterého pocházel Ježíš. Jejich víra je odpovědí na Boží zjevení (viz *KKC 839*).
- **islám** – jeho přívrženci považují Abraháma za praotce víry. Věří v Boha Stvořitele a klaní se jako my jedinému milosrdnému Bohu (viz *KKC 841*).
- **jiná náboženství** – všichni lidé mají jeden společný cíl, tj. Boha. Lidé ho hledají nej-různějšími způsoby, proto lze hovořit o tom, že tato náboženství nacházejí Boha v mlhavých obrazech. Katolická církev neodmítá nic, co je v nich pravdivé (viz *KKC 843*).

Katechetovi doporučuji, aby si předčetl nejenom uvedené články Katechismu katolické církve, ale i dokument 2. vatikánského koncilu *Nostra aetate*, který vše velmi výstižně a hlavně srozumitelně popisuje. Během celé katecheze je třeba dbát na to, aby katecheze nevyzněla ve smyslu oněch tvrzení, která mladí již mohli slyšet a která jsou v rozporu právě s chápáním katolicity církve, a sice, že totiž všechna náboženství jsou si vlastně podobná a je jedno, kdo v co věří.

• Projekt „Křesťanství“

Misie nejsou ničím jiným než nabídnutím spásy a křesťanství druhým lidem. Co však vlastně křesťanství člověku dává? Budeme opět postupovat metodou projektu jako při předchozí katechezi, ale s tím rozdílem, že budeme projekt tvořit společně a katecheta bude práci moderovat. V prezentaci by se mělo objevit, co křesťanství člověku nabízí. Na závěr lze prezentaci přetvořit do podoby reklamního letáku na křesťanství. Tento projekt vyžaduje pečlivou přípravu ze strany katechety. Ze zkušenosti lze říci, že tato aktivita pomůže mladým pochopit, co mi vlastně víra dává a jak je krásná. Což je v důsledku přirozeným předpokladem toho, že se o ni chci dělit, tedy konat misie.

Pavel Kafka

O KŘESŤANSTVÍ NEJEN ČERNĚ

Sociální sféra a daňový systém

Už ve Starém zákoně dává Bůh lidem deset přikázání, z nichž sedm upravuje vztah mezi lidmi. Málokdo však tuší, že „nejmodernější“ v sociálním smyslu je právě tak málo známé desáté přikázání. Skoro všichni je berou jako upravené sedmé. Z dalších souvislostí Starého zákona však vyplývá, že jde o – jednoduše řečeno – garanci životního minima. V tomto přikázání Bůh stanovuje, že nelze jakéhokoli člověka připravit o všechno jeho majetek, a to ani tenkrát, kdyby k tomu byl oprávněn. Takže žádný věřitel nemá neomezenou moc nad dlužníkem a stát je povinen životní minimum garantovat doslova „z Boží vůle“.

Po této starozákonní záruce rozvinulo křesťanství unikátní vynález – to, co se dnes nazývá „daňový systém“. Láska k bližnímu, to nebyl pro první křesťany doplněk jejich zbožnosti, ale její součást. Vychovávala je k tomu především eucharistie. Při ní od Ježíše dostávali milost a skrze bližní mu prokazovali svou láskou. Už od prvopočátků eucharistické bohoslužby se vykrystalizoval tento zvyk:

A) Věřící měli nejprve každý týden podle svého svědomí posoudit, co ze svého majetku jsou schopni postrádat, aniž by strádali. B) Tyto dary přinesli na mši svatou. Darovali je tedy v prvé řadě Ježíšovi, k oltáři. C) Z tohoto „koše“ po bohoslužbě rozděloval biskup skrze své jáhny. Ti měli dostatečně zmapovaný terén diecéze a jeho aktuální potřeby. D) S darovanými věcmi pak putovala nejen hmotná pomoc v nouzi, ale především srdce. Tak jak to vyjádřili už předtím ve svatém přijímání, v pozdravu pokoje, modlitbě apod.

Tento „daňový princip“ je bezesporu originální. Daně jsou sice prastarým vynálezem, sloužily však převážně potřebám panovníků, a nikoli sociálnímu přerozdělení. Teprve moderní demokracie – možná nic netušíc – na tento princip přerozdělování statků navázala. Nechala ho však silně zmutovat. Posudme:

A) Odvody z osobního majetku a jejich výše jsou stanoveny zákony, a nikoli svědomím dárců. B) Důvodem odvodu je především občanská solidarita, a nikoli úcta a vděčnost k Bohu. Společným košem je státní pokladna. C) O způsobu využití sesbíraných prostředků rozhodují úředníci. Potřební se musejí svých práv domáhat, sám od sebe jim nikdo nejde vstříc. D) Přerozdělování nepočítá s osobními vztahy, s rozdělením se o srdce. Jde spíše o odosobněné toky peněz, a proto není nouze o podvody jak na straně plátců, tak příjemců.

Spis *Apoštolské konstituce* (konec 4. stol.) zahrnuje mezi úkoly biskupa toto: Rozdělovat spravedlivě almužny, pečovat o osamělé a nemocné (bez rozlišování přátel a nepřátel...), starat se o výchovu sirotků, o pěstounství a jejich budoucí manželství, opatrovat práci nezaměstnaným, pomáhat vězňům, učit mládež řemeslům, poskytovat pohostinství cizincům. Praktický výkon této biskupovy odpovědnosti padal na jáhny. Ti byli „smysly“ svého biskupa, pokud se týká vnímání potřeb okolí, a jeho „prodlouženou rukou“, pokud se týká projevu konkrétní lásky celého místního společenství. Do sociálních a charitativních služeb se později zapojili i nově vznikající řehole.

Charitní a sociální činnost byla postupně institucionalizována. Neomezovala se už jen na dary přinášené ke mši svaté. Papež Lev Veliký v 5. století zavedl v Římě „svátek sbírek“.

Jiří Kaňa

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

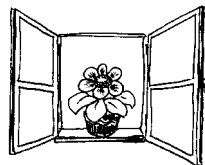
- ⊗ Správné odpovědi **Chcete být bibliionářem:** 1B, 2A, 3C, 4A, 5D, 6B, 7B.
Nápověda „po telefonu“: 1. Jan 19,30. – 2. Mt 27,3. – 3. Ex 3,2n. – 4. Květnou nedělí. – 5. Gn 11,29. – 6. Jan 11,16. – 7. 1 Tim 4,12.
- ⊗ **Církev jako znamení:** Slova ve značkách (odshora dolů, zleva doprava): SVÁTOSTI, LITURGIE, CHARITA, EVANGELIZACE, MODLITBA, SPOLEČENSTVÍ.
- ⊗ **Postavy Svatého týdne:** Správné pořadí jmen: Jakub, Jidáš, Malchus, Kaifáš, Petr, Herodes, Barabáš, Pilát, Šimon z Kyrény, Maria, Jan, Marie Magdalská, Josef z Arimatie. TAJENKA: Ježíš zemřel a zvítězil nad smrtí pro SPÁSU VŠECH LIDÍ.
- ⊗ **Nečekaná zpráva:** HROB JE PRAZDNÝ. JEŽÍŠ VSTAL Z MRTVÝCH.

OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Nešidíme naše děti o Boha?

Vyprávějme příběhy

Zdá se, že v našem uspěchaném životě zbývá na vyprávění málo času. Sledování televizních programů nebo videa není pravou náhradou. Mnohé moderní činnosti, které mají děti k dispozici, jsou sólovými aktivitami, a dětem se nedostává úzkého, laskavého kontaktu. Vyprávění poskytuje dětem příležitost, aby rozvíjely svou představivost a obrazotvornost. Ti, kterým byla v dětství dopřána radost, že jim někdo vyprávěl příběhy, mají položeny základy fantazie a hravosti, které se utvářejí právě vyprávěním a které vedou k tvůrčím nápadům a ke schopnosti sám si s něčím poradit.

Děti mohou být už od raného věku zahrnovány příliš velkým množstvím zrakových i sluchových podnětů a jsou jimi přesyceny. Nepřetržitě jim totiž zvenčí proudí do mysli celý zástup intenzivních představ a zvuků. Mnohé děti nikdo nenaučí, jak se mají samy zabavit nebo jak si jen tak sednout a potichu něco vymýšlet. Mnohé k tomu nedostanou příležitost. Rodiče jsou vystaveni stále sílícímu tlaku, aby se postarali o vzrušující a podnětné mimoškolní činnosti, aby tak jejich děti stačily školnímu tempu a nezaostávaly. Jedním z výsledků, k nimž tento tlak vede, je to, že děti jsou po tělesné i duševní stránce unavené. Klidnější a méně agresivní činnosti, jako třeba prostě vyprávění nebo čtení příběhů, jsou proto ideálním prostředkem k zotavení. Na konci rušného dne dokáže vytvořit ostrůvek klidu, na nějž pak může navázat třeba večerní modlitba.

Čas věnovaný vyprávění nebo čtení je v každé rodině rozhodně dobrou investicí. Jmenujme si aspoň některé z mnoha přínosů, které vyprávění (čtení) příběhů přináší:

- Příběhy rozněcují emoce, pomáhají vyjadřovat pocity a budují vztah mezi vyprávějším a posluchačem.
- Příběhy pomáhají odpovídat na hluboké otázky duše. Kdo jsem? Kde je Bůh? Proč tady jsem? Jaké je moje místo v tomto světě? Co se mnou bude, až umřu?
- Příběhy slouží nejen k předávání informací, ale hlavně postojů, hodnot a myšlenek.

- Příběhy pomáhají ztotožňovat se se situací jiných lidí, prohlubují zájem o ně a vedou k porozumění druhým.
- Příběhy lze použít k tomu, aby se lidé připravili na obtížné situace, které změní jejich život.
- Příběhy jsou zdrojem potěšení.

Mezi příběhy zaujímají zvláštní místo příběhy biblické

- Biblické příběhy vykreslují Boha a jeho jednání.
- Biblické příběhy nám ukazují příběhy lidí, kteří s Bohem prožili nějakou zkušenost.
- Biblické příběhy nám umožňují zkoumat vlastní život a porovnávat jej s životem lidí z příběhu.
- Biblické příběhy vedou k přemýšlení a pomáhají dát našemu životu smysl a věčný cíl takovým způsobem, jakým to jiné příběhy nedokážou.
- Biblické příběhy podněcují k modlitbě, protože v nich působí Bůh sám.

Čím začít?

Chceme-li vyprávět nebo číst biblické příběhy, je vhodné – zvláště u malých dětí – abychom začali s příběhy ze života Pána Ježíše, ne s příběhy ze Starého zákona, které jsou často těžko srozumitelné tomu, kdo ještě nezná a nechápe různé literární formy. V současnosti existuje široká nabídka různých knih s biblickými příběhy pro děti, ne všechny jsou však vhodné. Je třeba dbát na to, aby texty odpovídaly skutečnému biblickému poselství a ilustrace aby byly vkusné, ne kýčovitě.

Vyprávěč by si měl dát pozor, aby k příběhu nepřidával vlastní domněnky nebo výklad, který není pro pochopení nezbytný. Vyprávění by mělo být barvitě, avšak nemělo by zacházet do nepodstatných podrobností. Důležité je, aby nezaniklo hlavní poselství příběhu. Vyprávění je uměním, kterému se člověk učí vyprávěním.

MaŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

☺ „Jak zní 8. přikázání?“ –

První ruka bleskově nahoře: „Nesesmilniš!“

Druhá ruka váhavě: „Nepokradeš!“

Dlouhé ticho.

Třetí ruka vítězoslavně: „Nezemřeš!“ *od katechetů*

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227, 247 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová (ilustrace).

Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho

čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9× do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 15. 3. 2007.